

retlig status der i almindelighed vil kunne tillægges de her nævnte forhold, og det må derfor anses for bedst, at de generelle problemer i forbindelse hermed afklares, forinden der tages stilling til det specielle afgiftsmæssige problem.

De praktiske problemer, der er omtalt foran, gør sig ikke i samme grad gældende ved arv mellem samboende børn og forældre eller mellem samboende søskende. Her giver det ikke problemer at fastslå slægtskabet, og det må antages, at det også vil være overkommeligt at påse overholdelsen af de betingelser, der i øvrigt kan blive tale om. De her omtalte former for samliv falder uden for de spørgsmål, som ægteskabsudvalget af 1969 behandler.

Efter finansministeriets opfattelse vil der ikke være nogen afgørende praktisk hindring for, at der i forbindelse med det foreliggende lovforslag gennemføres regler om en lempeligere arveafgiftsberegning i de her omtalte tilfælde.

En sådan regel bør formentlig ikke omfatte arv, der tilfalder arveladerens børn. Her betales der både efter gældende lov og efter lovforslaget arveafgift efter de satser i afgiftsskala A, der gælder for andre end ægtefæller.

Når arven tilfalder den afdødes forældre eller hans søskende, skal der imod betales arveafgift efter afgiftsskala B, såvel efter de gældende regler som efter forslaget. Her kunne en eventuel særregel gå ud på, at der under særlige betingelser i stedet skal betales arveafgift efter skala A's satser for andre end ægtefæller.

For så vidt angår arv fra et afdødt barn til forældrene, ville et krav om, at barnet og forældrene skal have boet sammen i en vis længere tid, formentlig kunne føre til mindre rimelige resultater i tilfælde, hvor et mindreårigt barn har opholdt sig uden for hjemmet i længere tid af hensyn til sin uddannelse eller af andre grunde. I stedet kan man tænke sig at opnå en rimelig afgrænsning ved alene at lade reglen gælde for forældrenes arv efter ugifte børn, der ved dødsfaldet var under en vis alder, for eksempel 21 år.

For så vidt angår arv mellem søskende, kan en rimelig afgrænsning tænkes opnået ved et krav om, at de to søskende skal have haft fælles bopæl i en længere, sammenhæn-

gende årrække, f. eks. i de sidste 10 år før dødsfaldet, og at de begge var ugifte (herunder fraskilte og separerede samt enker og enkemænd).

Spørgsmål 5:

Hvorledes ser ministeren på muligheden af at lade arveafgiften helt bortfalde, når arven tilfalder formål, hvor man letter behovet for offentlige udgifter, for eksempel med hensyn til arv, der kommer sygdomsbekæmpelse til gode?

Svar:

Efter arveafgiftslovens § 3, stk. 4, er finansministeren bemyndiget til at nedsætte afgiften til 10 pct. af arv, som tilfalder offentlige institutioner, foreninger, selskaber eller stiftelser med almenvelgørende eller andet almennyttigt formål, eller som på anden måde bortskænkes i tilsvarende øjemed.

I nogle tilfælde er det ikke nødvendigt at indsende ansøgning om nedsættelse til skatteministeret. Finansministeren har ved bekendtgørelse af 6. august 1971 bemyndiget skifteforvaltere, derunder testamentseksekutorer, til at beregne arveafgift af arv og legater med 10 pct., når den erhvervende institution er godkendt i henhold til ligningslovens § 8 A. Det kommer herved an på, om institutionen er opført i det cirkulære, som skatteministeret senest har udstedt herom inden arveudlægget eller arveafgiftsberegningen.

Det seneste cirkulære er af 7. marts 1972 og omfatter en lang række foreninger og institutioner med almenvelgørende eller andet almennyttigt formål, uden at det dog kan siges, at alle varetager formål, hvorved behovet for offentlige udgifter lettes.

Bedømmelsen af, om dette er tilfældet, ville give anledning til særlige problemer. Det ville nemlig ikke være tilstrækkeligt at tage stilling til, om der ved hjælp af arven varetages en opgave, der ellers ville have påhvilet det offentlige. Man måtte også se på, om det kan antages, at den pågældende opgave ville være blevet løst på samme tidspunkt og i samme omfang af det offentlige, såfremt arven ikke havde foreligget. På en lang række områder ville der også opstå vanskelige afgrænsningsproblemer ved afgørelsen af, om det offentlige ville have taget